

PONAJPRV BYŤ VÔBEC FARNOSŤOU

Rodinná katechézka 67-2018 (615)

www.inky.sk

týždeň po 16. 12. 2018

... alebo o tom, že prvou úlohou a službou Cirkvi svetu je to, že je opravdivo cirkvou.

BOŽIE SLOVO:

(Rim 12,9-13 SSV)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Rimanom: *Láska nech je bez pretváranky. Nenávidíte zlo, lipnite k dobru.* ¹⁰ *Milujte sa navzájom bratskou láskou, predbiehajte sa vzájomne v úctivosti,* ¹¹ *v horlivosti neochabujte, buďte vrúcneho ducha, slúžte Pánovi.* ¹² *V nádeji sa radujte, v súžení buďte trpezliví, v modlitbe vytrvalí.* ¹³ *Majte účasť na potrebách svätých, buďte pohostinní.* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 356, 251, 261, 270)

Našou prvou úlohou, ktorú od Boha ako farnosť máme, prvou zodpovednosťou i prvou a najväčšou službou svetu ale aj sebe navzájom je: *byť cirkvou*, byť opravdivou farnosťou, ako o nej píše sv. pápež Ján Pavol II., že „*všetci musíme znovu vo viere odhaliť pravú tvár farnosti, [ktorá je] "Božou rodinou, je spoločenstvom bratov, preniknutých jedným Duchom," ona je "domom farskej rodiny, bratským a pohostinným", je "spoločenstvom veriacich"*“ (Christifideles laici 26). Je to Kristus, život s Ním a nádej, ktorú máme v Nóm, ktorá nás na jednej strane uschopňuje takouto Božou rodinou a bratským spoločenstvom opravdivo a do hĺbky byť a súčasne nás tým vydeľuje a odlišuje od „sveta“, ktorý bez Krista nič také nijakovsky nedokáže.

Ľudia vo svete na seba navzájom pozerajú ako na cudzích a nemajú dôvod vidieť sa nejako inak. Ale my počúvame slová Krista „*ani Otcom nevolajte nikoho na zemi, lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský, vy všetci ste bratia*“ (Mt 23,9.8). Ako by sme mohli volať Boha našim Otcom, ak by neprijímali jeden druhého ako súrodencov, ako skutočnú (nielen symbolickú či obraznú) rodinu? A ako by sme mohli nežiť ako tí najlepší priatelia a súrodenci a druhovia, ako by sme mohli byť k sebe nevšímaví, keď našim jediným spoločným Otcom je Boh a Kristus nás všetkých rovnako zachránil a v sebe spojil Chlebom Eucharistie? To je nemožné!

Ľudia vo svete medzi sebou často bojujú a zápasia o dobrá tohto sveta, lebo dúfajú, že v nich nájdu šťastie a naplnenie pre svoj život. Ale my už sme toto naplnenie našli! Veď „*Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“ (Rim 5,5) a „*ak je v nás Kristus, telo je síce pre hriech mŕtve, no duch je život pre spravodlivosť*“ (porov. Rim 8,10). O čo by sme ešte mali zápašiť, keď sme už všetko dostali a už len vzrastáme v dare, ktorý nám patrí? A prečo by sme mali medzi sebou bojovať a zápašiť či pomedzi prsty na seba hľadiať? Veď tento dar sa neumenšuje tým, že ho majú aj ostatní, naopak, v spoločenstve ešte viac rastie, ako hovorí pápež František, že totiž „*bratská láska znásobuje našu schopnosť radosti, lebo nás robí schopnými tešiť sa z dobra druhých*“ (GE 128). A tak namiesto súperenia a prekážania si zijeme v skutočnej jednote, spojení spoločnou skúsenosťou Krista, spoločnou radosťou i spoločnou nádejou.

Ľudia vo svete sa často porovnávajú, závidia si, ohovárajú sa. Ale my sa nemáme prečo porovnávať. Veď všetci sme dostali od Otca to najväčšie a najvyššie, čo existuje, samo Božie dedičstvo, sme všetci rovnako „*Boží dedičia a Kristovi spoludedičia*“ (Rim 8,17). Akokoľvek sa navonok od seba na pohľad líšime, sme si úplne a dokonale rovní, ako stanovuje aj Kódex cirkevného práva, že „*medzi všetkými veriacimi na základe ich preporodenia v Kristovi existuje z hľadiska dôstojnosti a činnosti opravdivá rovnosť*“ (c. 208 CIC). A tam, kde vládne nerovnosť, nie je viac dôvodom rozdelenia. Ako by mohla? Už viac predsa nehľadíme na seba, nemáme dôvod hľadiať na seba, veď v Kristovi sme už všetko dostali a všetkým sa stali, sme povolani a vyvoleni byť ako Boh a od toho už nič viac niet, tak o čo by sme ešte boli ustarostení (Mt 6,25; Flp 4,6)? Miesto toho máme v sebe jedinu túžbu, tú Božiu: lásku. Boh z lásky k nám daroval samého Seba – a my z rovnakej lásky, z vďačnosti, a čirej radosti túžime slúžiť Bohu, slúžiť Mu a Jeho Dielu celým srdcom, celým bytím – a aj to je dar, veď tým nám dáva Boh účasť na samom svojom Diele Stvoriteľa i Spasiteľa! Čím je niekto v tejto službe na pohľad lepší či väčší, tým väčšiu radosť z neho máme, pretože tým väčšia a lepšia je služba nás všetkých Bohu. *Tak, ako vojaci nezávidia, ale tešia sa z hrdinov vo svojich radoch, veď vďaka nim všetci majú väčšiu nádej na víťazstvo a prežitie v boji*, aj my sa radujeme z Božích hrdinov a superhrdinov medzi nami, lebo vďaka nim služba nás všetkých Bohu, služba Rodiny, ktorou sme, je lepšia a slávnejšia a všetci spoločne máme o to väčšiu účasť na víťazstve Krista v nás a cez nás. A tak namiesto závidy a porovnávaní sa pomáhamo si navzájom k tomu, aby sme boli čo najväčší a tešíme sa z toho, keď je niekto v tejto našej službe veľký, áno, keď je dokonca väčší ako my sami, tešíme sa z toho ako zo svojho vlastného, pretože v Rodine Cirkvi to naozaj naše vlastné je, veď sme v Kristovi Jedno Telo, v ktorom „*ak vychvalujú jeden úd, radujú sa s nim všetky údy*“ (1 Kor 12,26), lebo sme „*Kristovo telo a jednotlivé ... údy*“ (1 Kor 12,27).

Výsledkom je spôsob života, ktorý je svetu nedostupný a nemožný, ale pre nás prirodzený a dokazujúci všetkým a navonok, že sme naozaj a opravdivo Kristovi, tak, ako to sám Kristus povedal: „*Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať*“ (Jn 13,35). Je to opravdivé znamenie Kristovej Cirkvi aj Jeho učeníkov, pretože nič také bez Krista možné nie je – ale ak sme v Kristovi, skutočne veriaci a skutočne naplnení Duchom, potom je tento spôsob života pre nás samozrejme prirodzený a normálny.

A to je aj naša základná a prvá služba ako Cirkvi svetu: Byť viditeľným znamením Božej premiernaúcej moci a súčasne miestom, kde môžu prísť, uveriť a s nami toto všetko žiť a byť tak uzdravení.

UVAŽOVANIE:

Pouvažujme spolu nad dôvodmi, prečo dokážeme to, čo svet nedokáže: byť opravdivou rodinou, opravdivými súrodencami, byť jedným Telom, skutočne a opravdivo! Našli by sme aj iné dôvody, pre ktoré táto jednota je pre nás nielen možná, ale ak sme kresťania, tak je pre nás výslovne prirodzená?

Vo svetle tohto poznania si potom prečítajme slová sv. Jána Pavla II.: „*Ak chceme byť verní Božiemu plánu a zodpovedať aj veľkým očakávaniam sveta, v tisícročí, ktoré sa začína, stojí pred nami veľká výzva: urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva. Čo to konkrétne znamená? ... predovšetkým zameranie pohľadu srdca na tajomstvo trojjediného Boha, ktorý v nás prebýva a ktorého svetlo treba vnímať aj na tvári bratov a sestier vedľa nás. Spiritualita spoločenstva znamená okrem toho schopnosť cítiť brata a sestru vo viere v hlboké jednote tajomného tela - Cirkvi, čiže ako "niekoho, kto patrí ku mne", aby som vedel spolu s ním prežívať jeho radosti a jeho bolesti, uhádnuť jeho želania, postarať sa o jeho potreby a ponúknuť mu pravé a hlboké priateľstvo. Spiritualita spoločenstva je aj schopnosť vidieť v druhom predovšetkým pozitívne prvky, aby sme ho prijímali a hodnotili ako Boží dar, a to nielen ako dar pre druhého, ktorý ho priamo prijal, ale aj ako "dar pre mňa". Spiritualita spoločenstva napokon znamená vedieť bratovi "urobiť miesto", niest si vzájomne bremená (Gal 6,2) a premáhať egoistické pokušenia, ktoré nás neustále napádajú a budia rivalitu, karierezmu, nedôveru a žiarlivosť. Nerobme si nijaké ilúzie: bez tejto duchovnej cesty by vonkajšie prostriedky len veľmi málo osožili spoločenstvu.“ (Novo millennio ineunte 43). Prečo pápež hovorí práve o týchto vlastnostiach? Ako súvisia s tým, čo sme si v dnešnej katechézke pripomenuli?*

ÚLOHA:

Nakoľko v praxi Cirkvou sme? V rámci svojej rodiny? A potom ako rodiny v rámci farnosti? Čo nám bráni byť a žiť tak úplne? Čo môžeme urobiť preto, aby sme to zmenili – aby sme boli veriaci a plní Ducha? Čo pre to konkrétne tento týždeň urobíme?